

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

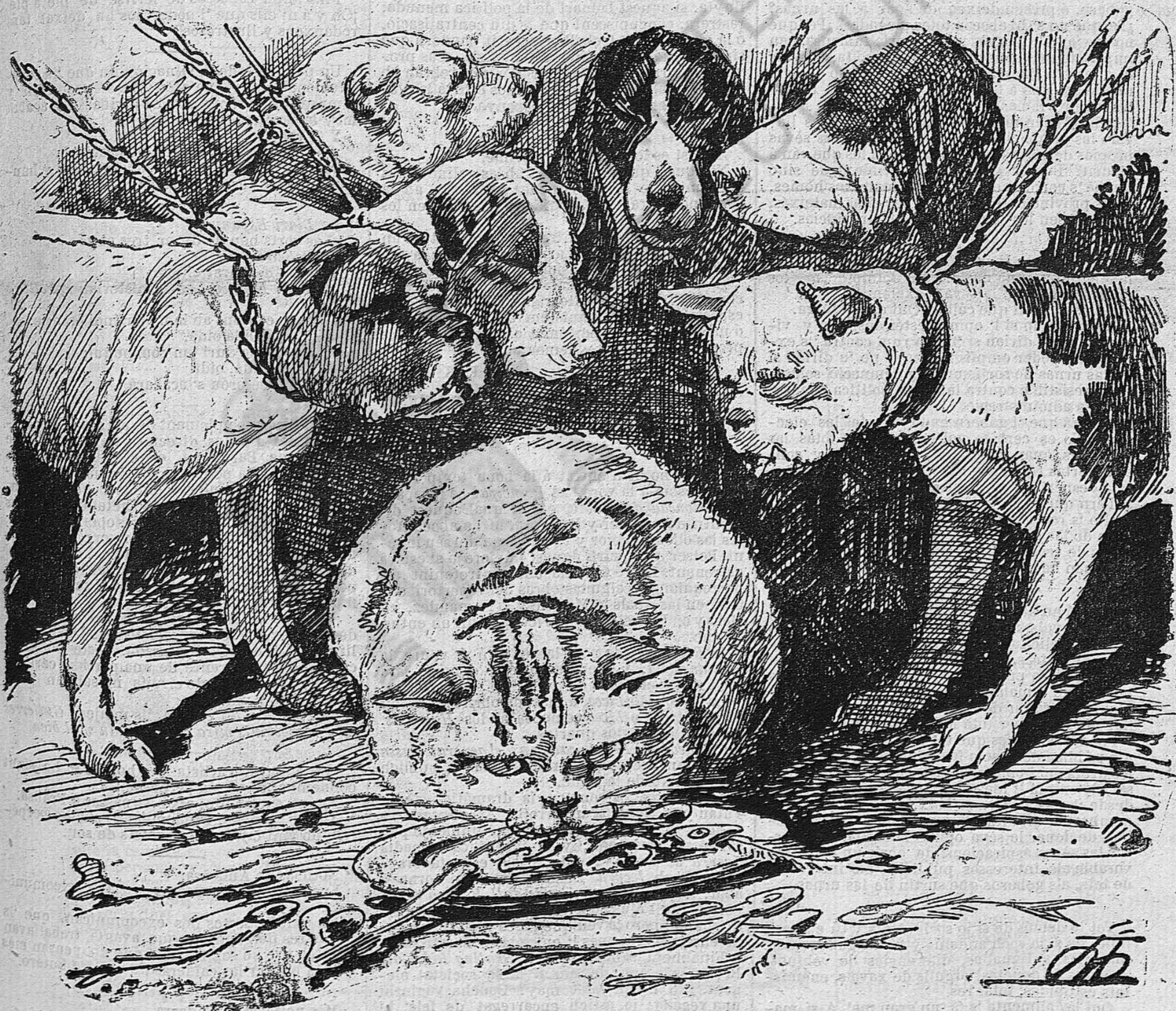
FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rs.
Antillas (Cuba y Pto. Rico. 46 ¢
Estranger. 18

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ENDEVINALLA.

La solució la donarán LA IMPRENTA y la RENAIXENSA.

CATALANISME

II Y PROU.

Siguémi.

La semana passada indicavam que contra aquesta febre, contra aquest frenesí que 's nota a Espanya, nosaltres teniam un remey, y espressavam y probavam que aquest remey no consistia pas en amputar los membres de la pobra nació espanyola.

Nosaltres creyém que la malaltia no resideix en las camas y 'ls brassos, sino en tot lo cos: que tothom, inclús las provincias castellanas, més miserables que nosaltres, se queixan y 's planyen y 's dolén del mateix mal.

¿Quin es lo mal?

Una centralisació absorbent, y una indiferencia pública, una mandra, una nyonya, una falta de interés per tot lo que respecta a la política y a l' administració, que causan desconsol y vergonya.

Escoltin:

* *

Lo crit de guerra a Madrid ha ressonat a Catalunya, a Aragó, a Valencia, a Murcia, a Andalusia, a Galicia, a las Vascongadas, a Asturias y en altres regions que constituheixen la inmensa majoria de la nació espanyola.

Donchs, díguinme ¿per quin motiu totas aquestas provincias descontentas, quan arriba l' hora d' anar a votar atmeten la pressió del govern, ó prescindeixen de anar a las urnas? ¿Perqué no s' hi abocan totas plegadas? ¿Perqué no envian al Congrés una majoria inmensa, ben imposada dels seus debers, ben resolta, no a fer la guerra a Madrid, que de la guerra no 'n surt res de bó, sino a fer la pau y la felicitat de totas las provincias?

¡Ah! ¿Tenen mandra 'ls electors? Donchs llavors las provincias son culpables de las sevas propias desgracias. ¿Se corrompen los que van a Madrid? Buscar gent incorruptible, que sinó també s' corromperian aquestos mateixos homes, si las provincias se regissen per ellas mateixas, y ells fossen los capítossos de las provincias.

* *

Per nosaltres l' opinió pública, es la base de la felicitat de una nació. Si l' opinió dorm, los mals governs fan la seva y exclaman:

—¡Hola! ¿Con qué callas? Qui calla otorga.

No 'u dirian si l' opinió estés desperta y vigilant, no 'u dirian si 'l rum rum contra 'ls excessos del poder omplís l' espay; no 'u dirian si de las urnas ne sortís una condemnació solemne, irresistible contra la mala política, contra la mala administració.

Se dirá que 'l govern guanya totas las eleccions. No es cert; lo govern guanya totas las eleccions, quan l' opinió pública dorm y consent certas tropelias; més ¡viva Déu! que quan está desperta y vol fer passar la seva, no hi ha govern que pugua resistirla.

¿No s' recordan de Fransa? ¿No saben l' historia de las passadas eleccions? ¿Qui ha sigut capás de resistir la pitrada de la opinió pública, quan ha arribat l' hora de manifestarse?

* *

Per xó nosaltres voldriam que aquí com allá, los espanyols mateixos fossim los encarregats de fer la felicitat d' Espanya. En aquestas malalties políticas, lo malalt mateix té de curarse.

No n' hi ha prou d' entregarse a un metje: es precís que 'l malalt fassi esforços, esforços titànichs, per saltar del llit, teuirse dret y treballar per ell, y per tota la familia espanyola.

Per xó nosaltres que tot ho esperém de l' opinió pública defensém la democracia, defensém los drets del home, defensém lo sufragi universal, defensém l' idea de que tots los espanyols desde 'l més alt al més baix, desde 'l més encumbrat al més humil, tenen no 'l dret, lo deber, de donar la seva opinió honrada, de marcar las sevas aspiracions, de obrir un camí favorable als interessos públichs, als interessos de tots, als governs que surtin de las urnas.

* *

Tot lo demás de si jo soch catalá y tú ets castellá, de si jo soch andalús y tú ets gallego, son tonterias, antigallas, diferencias de vehinat, disputas de donetas, orgulls de xavals, enemistats estúpidas, total res.

Qui las alimenta 's fá un gran mal a sí mateix.

Y donechs qué; no tendim tots los que estimém la civilisació moderna, a crear no un poble, sino tot un mon de germans? ¿No es la fraternitat, lo lema més hermós de la nostra

bandera? ¿A qué donchs mirar si a nosaltres nos agrada la sardana y als altres la jota y als altres lo bolero?

L' amor que cada hui tinga a la seva provincia, no ha de ser un insult per los demás; l' amor may pot ser l' odi; y entre las personas de temperament més oposat, quan hi ha un fondo comú de amor a la familia y al treball, hi caben las relacions més amistosas.

* *

Per aixó mateix nosaltres nos considerém catalanistas; estimém a Catalunya com a una mare; estimém a las demás provincias com a germanas; pero estimém al conjunt de la nació com a un pare.

No volém l' odi dintre de la familia espanyola: las disputas domésticas treuen la pau y la felicitat de la casa: serian estérils sino fossen perillosas.

Y per lo mateix que som catalans no renunciém ni a las nostras costums, ni a la nostra llengua, ni al nostre carácter. Aixó no s' oposa a l' unitat de la patria.

Quan conservém lo nostre carácter, no 'u fém per rutina, sino porque creyém qu' es bó.

Es mes: ab lo nostre carácter laboriós, actiu, emprendedor molt podém fer per la felicitat d' Espanya. Portém lo nostre esperit d' empresa a moltas provincias qu' están per explotar: l' América la tenim a Espanya mateix; portém per tota la Península la activitat catalana, l' esperit catalá, las ideas adelantadas de Catalunya, y veurém qui sucumbeix en aquesta lluyta, si aquest baluart de la política menuda, rastrera, concupiscent que 's diu centralisació, ó la civilisació 'l treball, l' esperit modern que simbolisa la prosperitat de la patria. Las provincias dormidas, si tant podém, nos rebrán ab los brazos oberts: als catalans los caldrá la gloria de haver *catalanizat* a Espanya.

* *

Aquest es lo nostre catalanisme.

No aquell que embabiecat ab las galindaynas del temps de la picó queda petrificat, ab la cara enderrera y una ridícula llágrima en los ulls malaltissos.

No tampoch aquell altre, que inspirat en un orgull funest, voldria arrancar la branca del arbre, per véurela pansida per la miseria.

¿No diuen que 'ls catalans d' avans havian conquistat tot lo Mediterráneo ab lo tall de las espasas? Donchs conquistém avuy a Espanya, ó més ben dit despertém-la al crit mágich-de progrés, civilisació y democracia!

P. K

TEATROS.

Encare no hém entrat a la bona temporada; pero hi som a la vora. Al *Principál* se prepara la *Amoneda del diablo*, en la qual aquest dimontri de 'n Soler y Rovirosa, hi ha abocat totas las ollas de color y tota la fuga del seu ingeniu. Potser quan surti aquest número ja s' estará estrenant. Entre tant ha anat entretenint als parroquians ab algunas obras del repertori antich, en las quals la Matilde y la Fernandez, en Maza y en Riquelme s' han fet aplaudir ab entusiasme.

Al *Romea* res de nou: la gent vá a veure la *Qua de palla*, y mentres la qua dongui, fará molt mal l' empresa de tallarla.

Lo *Circo* y lo *Liceo*, a punt de obrirse, de un dia al altre. Lo *Liceo* comensa ab los *Hugonots*. Ja 'ls en farém dos quartos.

Al *Odeon*: el *Pueblo catalan y el general Bassa* retréu un recort que entusiasma el públich bullanguero de la tardé.

A *Novedats*, la companyia dramática de 'n Tutau y la Mena farán farrolla. *El mercado de Londres y la venta de las mujeres*, diumenje passat vá agradar molt; y la magnífica comedia *Locura de amor* vá obligar als espectadors a aplaudir ab *locura*. Demá a la tarde torna a anar, y a la nit: *Lo ferrer de tall*. Es una companyia molt ajustada. Treballa no més que 'l diumenje; pero 's véu que passa tota la senmana ensajant. Ademés l' entrada es baratíssima.

Finalment sápigam que 'l *Skating Rink* del Retiro es lo punt de reunió de la societat elegant. ¿No hi han estat may? Donchs váginthi una vegada, jo estich encarregat de fels' hi anar. De las demás ja se 'n cuidarán vostés mateixos.

L' Ajuntament, divendres passat, volia arreglar lo del gas.

Los concejals van celebrar una reunió a las onze de la nit.

Y per compte de tenirla al Saló de cent van reunir-se en lo saló del Consistori.

Y deya un consumidor:

—¿Se 'n van del saló de cent? No será molt decent l' arreglo que portan al pap.

En efecte: lo que l' Ajuntament se proposava era simplement una engallinada, y com que 'ls consumidores no tenen res de gallinas, está clar, no van deixar plomarse.

* *

Un detall:

En la taula de la presidencia hi havia espelmes; en la de la premsa, un quinqué de petróleo.

De modo que fins l' Ajuntament s' ha adherit a la huelga.

* *

Una noticia:

Lo célebre inventor del fonógrafo, Edison, ha descubert la manera de portar la llum eléctrica a domicili.

Sobre tot no 'u digan a n' en Faura ni a n' el Sr. Aldecoa.

Fins foren capassos de ferirse de plé a plé. ¡Oh y a n' ells que 'l poder los ha deixat tant rodaxons y llustrosos!

Un periódich de la situació, diu que 'ls constitucionals com que cada dia s' examinan y sempre surten reprobats, no arribarán a acabar may la carrera.

Y t'è rahó.

¡Com que han esguerrat la vocació! Segueixen la carrera de conservadors y haurian de tirar per demócratas.

Lo *Diari Espanyol*:

«Las corts han de durar tres anys.»

La *Política*:

«N' han de durar cinch.»

Lo *Diari Espanyol* es ministerial; la *Política* també.

Lo país, cantant ab la major indiferencia:

«Oidá oidá,
que duri tan com pugui;
Oidá, oidá
bé prou s' acabarà.»

Hem vist un suplement de un diari de medicina firmat per los directores de las casas de secorro de Barcelona, en contestació a una tontería que vá posar lo ranci «Diari de Barcelona» que deya que en aquells beneficihs establiments instituits per la societat dels Amichs dels pobres, los senyors metjes operavan massa; y amigo de Déu, aquets senyors facultatius aludits, posan com un drap brut al director del diari dels neos, dihenli que no sablo que s' hi pesca ab provas al canto; vejín si será fort que fins are no ha gosat piular.

¡Ves que sap ell de operar y no operar! se deu pensar que son operacions com las dels carlins de la guerra civil passada. Vosté pot saber com se opera al frente de una partida carlista, pero de operacions de cirujía ne sab tan vosté com jo de dir missa.

Vejí com las hi cantan 'ls metjes. *Gutiérrez* no t' emboliquis mira que t' farán mal bien.

«Un emigrat carlista per homicidi ha sigut condemnat a cadena perpétua.»

Ey, no s' alarmin; aixó ha passat a Fransa. Aquí l' haurian condemnat a oficina perpétua, ab vint ó trenta mil ralets de sou.

Noticias de Andorra:

Los lectores de la *Campaña* están excomunicats.

En tants puestos nos excomunican, que 'ls ministros del Senyor que avants treballavan pel Cèl, are no sembla sinó que no pensan més qu' en omplir las calderas de 'n Pere Botera.

* *

Més noticias de Andorra.

En la parroquia de la Massana, porque 'ls feligresos no volian pagar los delmes, vá succedir que 'l célebre bisbe Caixal, vá treurels 'ls capellans deixant als feligresos sitials en tota regla espiritualment.

En temps de siti tot es permès y 'ls feligresos de la Massana ván nombrar una persona de portar un estat dels morts y dels nascuts.
Y vejin, desde llavors las defuncions han disminuït de tal manera que tothom se queda per llavor.
La calma y la tranquil·tat de consciència son las àncoras de la salut.

Tots los insults de paraula ó d'obra dirigits á la guardia-civil seràn castigats per un concell de guerra, segons l'ordenansa militar.
Aixís ho vol lo ministre.
De modo que:

*El ser civil
es un plaçer...*

Se tracta de suprimir lo ministeri de Ultramar.

Lo ministeri de Ultramar, desde que Cuba es una provincia espanyola com las altres, es un ministeri completament inútil.

Y á pesar de tot per aixó mateix no crech pas que se suprimeixi.

Més facilment creuria que se 'n creés un de nou.

¡Tè tans amichs en Cánovas, y tè tanta gana 'l Sr. Bugallall!

Ja tenim bisbe. ¡Es una delicia tenir bisbe!
Are no més falta que 'ns excomuniqi la Campana y que 'ns fassa doblar la tirada.

Y no 's pensin, segons noticias es capás de tot: quan firma una pastoral hi posa «José María.»

Un robo á la carretera del Prat.

A un jove que anava en una tartana l' hi roban set rals y un cistell de tomátechs.

Lo jove cau en basca, l' hi donan un trago de ví y l' retornan.

Després los demana 'l cistell de tomátechs, y 'l que semblava capitá de la partida l' hi torna dihent:

—Tè, noy, tè: no volém res que no siga nostre.

Trobarse ab lladres aixís, la veritat dona gust.

Lo govern de la república francesa ha fet una loteria, ab motiu de l' exposició.

Los productos de la loteria serveixen per pagar lo viatge y l' estada á París de un gran número de obrers de las provincias, á fi de que pogan estudiar los adelantos de l' industria y de las arts.

Fins are 7 mil obrers han gosat de aquest benefici.

Aixó á la república francesa.

Aquí á Espanya la loteria serveix per arruinar á més de quatre familias.

Cada país tè las sévas costums.

La Política:

«L' Espanya s' ha de prevenir per anar á reconquistar, potser molt aviat la seva antiga grandesa.»

Es á dir mestressa, que vosté voldria anar-se 'n á conquistar lo món, perque aixís en Cánovas sense que 'ns en adonessim poguéssim conquistarlos á nosaltres.

¡Cá pubilla! Perque poguessim creixe y ser grans no 'ns haurian de tenir tan arronsats, tant encongits com are.

Lo rector de Sant Quirse de Tarrassa havia pagat los consums per ordre del arcalde.

Lo rector reclama en l' Administració económica, y aquesta disposa que se l' hi tornin los quartos.

L' Ajuntament, pèl moment no tè fondos, y un dia 'l Rector véu passar l' Arcalde, y desde la rectoria, davant de tots los feligresos, comensa á dirigirli paraulotas més groixudas que la cara de un carlí.

La persona que 'ns dona la noticia, diu:

«A pretext dels consums lo rector vá augmentar lo préu dels enterros y dels bateigs. ¿Qué no seria just que ja que l' hi tornan aquells quartos qu' ell tornés aquestos?»

Seria just, no hi ha dubte; pero conto que 'l rector dirá:—Vagin á l' administració económica.

QUESTIÓ DE LEGALITAT.

¿Qué demana aquesta gent?
¿Ordre, pan y llibertat?

¡Y ara! ¿qui 'ls ha entabanat?
Escombrém los al moment.
Ja estariam ben posats si, feut cas d' aquestos maulas, escoltèssim las paraulas de quatre descamisats.
¿Y qui son ells? Criminals, nécis, pobres, revoltosos, un grupo d' escandalosos, una colla... d' ilegals.

Un dia 's fan eleccions allá á Hostafranchs per exemple, y un cozejal de molt temple fa jochs de mans d' aquells bons. Disputan los contrincants, la elecció té 'l seu termini y al acabar l' escrutini surten més vots que votaats. Vots de morts, vots de malals, vots d' en Xó y en Parangó... ¿qué son los que fan aixó? Y donchs, qué han de ser? Legals.

Si nosaltres reclamém, pretenint emiti 'l vot, van contestantnos per tot que no saben qué volém: que la ley béa clá ja ha dit que qui pot votar que hi vagi, y qu' ara alló de sufragi significa sufragit, que 'ls combats electorals son privilegi d' uns altres, y que, per are, nosaltres no som mes qu' uns ilegals.

Com que 'l fondo disminuïx, inventa un Ajuntament un impost de un tant per cent sobre 'l gas que 's consumeix. Reparteixen papeletas per recaudar y embargar, mes en conte de pagar la gent tanca las aixetas. Y ¿qué fan los concejals? Se 'n riuen de la protesta ab que 'l públich los contesta: ells ray, ¡com que son legals!

Los consumidores s' uneixen en us de son dret perfecte y jantis, ab sensat respecte, al govern se dirigeixen. Van y venen de Madrid ordres per persuadirlos, se proba de desuïrlos, y tot'hom segueix unit. Fan declaracions leals; mes despres de mil promesas son pé 'l govern desatesas. ¿Per qué? Deihen sé ilegals.

Y en tot passa lo mateix: pé 'l govern tot es molt pla; á qui xista 'l fá callá y 'l que paga es qui sofreix. Perque ja 'ns han tret la llana á copia d' engallinarlos, y no volém contentarnos ab plans y eloqüencia vana; los que 'ns manan, molt forma's, estufats y d' orgull plens, nos fan la creu com als béns y 'ns declaran ilegals.

Mentres tant ells tranquils viuen grassos fins á reventá, y si algú demana pa fan lo distret y se 'n riuen. Prometen y no cumpliat, pagantnos ab sa rialla, lo país de fam badalla y 'ls governaats van vivint. Si 'ns han portat béns ó mals, es cosa que clara 's véu, més lo que no negarén es que al ménos son... legals.

C. GUMÀ.

Un periódich estranger ha explicat aquests dias que 'l Papa Lleó XIII es molt aficionat á cassar los aucellets ab tela.
¡Qui sab si també es aficionat á cassar pajarracos!

En aquest cas quan hi vajan los pelegrins, estirada á las telas, y 'ls engabía.
Cantan molt bonich!

Los soldats de Cuba. Arriban á Santander. A corra-cuyta los envian cap á Madrid. A Madrid no hi entran, cap á Leganés d' observació.

Y 'ls soldats de Cuba observan que ningú 'ls vigila, se 'n van á la estació, prenen bitllet, y cap á Provincias.

Aquests dias se 'n han estat passejant alguns molt tranquil·lament pèls carrers de Barcelona.

Y ¡viva 'l govern conservador, ab llagosta, filoxera, sequía, lepra y febre groga!

Y á propòsit dels soldats de l' Habana Segons diuen los fumigan. Un xicot aixerit deya ab motiu d' aixó:

—Tens un puro de l' Habana?
—Sí.
—Donchs dóme 'l que me 'l fumigarè.

Un pelegrí escribía desde Roma plé d' entusiasme:

—¡Lo Papa 'ns ha benehit!
—No n' hi havia cap necessitat, fá un que 'ls coneix á fondo.

—¿Perqué?
—Perque avants de anarhi ja eran uns beneits.

Han declarat cessant del càrrech de auxiliar de la Adminstració económica de Barcelona á un pobre senyor que 's deya Ayuno.

Home per mor' de Déu. ¡Ayuno! Si vosté ha nascut per pasar la Quaresma tota'la vida.

Pochs dias avants de sortir los pelegrins, als estanchs varen sortir uns nous cigarros que 'n dihen conxas.

Molts d' ells van omplirse 'n las butxacas, perque no diguessin que anavan á Roma sense conxas.

Una observació: Entrin á un estanch, demanin una conxa: veurán que son xicas com un cigarro de calé y que valen set quartos: se quedarán frets.

Mal per mal, més val una conxa al lit: aquestas al menos aconduheixen.

De un periódich de Madrid: «Lo Sr. Mantilla, de la Política, de Nova-York se 'n vá á Constantinopla.

»¡Vaya un viatge mes llarch!
»Mes llarch vá serne un altre. Lo Sr. Mantilla se 'n vá anar desde Alcolea á Sagunto ab un tancar y obrir d' ulls.

»A un home aixis, déxinlo anar!»

Van marxar los pelegrins, y al dia següent un periódich anunciava que á Tarrassa se havia hagut de tancar un' altra fábrica de llana.

¿Per la crisi?
No, cá: per falta de primera materia.

Frasse cullida al vol:
—¿Que no comprarás un décim de Nadal?

—No! no vull posarhi més que vint rals, y no ab l' intent de treure, sinó que penso: «Farás un duro de caritat á n' en Cánovas!»

L' arcalde de Moyá es una gran cosa. De las nou de la nit en amunt no podrán anar pèl carrer dugas personas reunidas, y ay del que no duga un fanal!

Escolti Sr. Arcalde: ¿una senyora qu' estiga als últims, també se 'n farà 25 pessetas si surt de las nou per amunt?...

Los pelegrins, ab motiu de la quarentena van enfutismarse de mala manera.

¡Vaya una resignació cristiana!
Ja me 'ls figuro jo al altre món.

Avants de anar al cel, com que lo ménos que poden tenir son alguns pecats venials, de segur que aniran al purgatori.

¿No se 'ls figuran escandalisant á las pobras animetas, ab los seus ternos, magalls, bonys y batua la sanch de Júdas?

—A quin any vas neixe?
—A l' any 40.

—¿Quina mentida!
—¿Perqué?

—Perque ja fá lo ménos cinch anys que 't sento á dí 'l mateix.

Los pelegrins en quarentena.

Los han posat en quarentena, com si fossen una notícia falsa. Potser se ván creure á Italia qu' eran pelegrins de bóbilis bóbilis.

Los han posat en quarentena, com si fossen una mercancia bruta ó averiada. ¡Qui sab!

Y 'l Brusi, per compte de dir: paciència, germans, més vá patir Déu per nosaltres, no vá declarar la guerra á Italia, perque aquell dia 'l Sr. Mañé tenia á tenyir lo seu uniforme de miliciano, y no 's trobava gayre bè de salut.

Resultat: la quarentena vá durar no més que cinch dias: un recort de las cinch llagas de Jesucrist.

Si jo hagués sigut del govern italiá, los hi hauria cantat las quaranta.

Lo Brusi demanava que 'l govern fes las reclamacions necessarias per la quarantena que á Italia varen fer los pelegrins.

—Aixó no toca al govern, deya un que 'ls estima molt,

—¿Donchs á qui?

—A la societat protectora dels animals.

Una imatge dels constitucionals.

Tenen una escala, volen pujar á dalt, y per fer més gracia á n' en Cánovas s' empenyan á pujarla cul-arreras.

Naturalment á cada esglao un entrebanch, una relliscada, un perill de anarse 'n d' oros.

Las escalas se pujan de frente.

Examinin tho com vulgan.

La *Renascença* surt cada quinze dias y 'ls vint de suspensió se l' hi han de contar per números: total; 10 mesos de fer muixoní.

L' *Imprenta* surt dos cops al dia, publica dotze números á la senmana, y 'ls trenta dias de suspensió, no se l' hi han de contar per número sino per dias.

¿Qué volen que 'ls diga!

Lo decret de imprenta se 'm figura un bastó que té la mateixa forma que l' as de bastos: un cap prim y un cap gruixut.

Lo cap prim per agafarlo bè: lo cap gruixut per ensorrarnos la clepsa.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans A. Rovira, Pepis, Pau Sala, Trill y Nen de la Costa.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans M. Ganyotas, Aldita, Corchs, Un Posturé, Tarut de S. Feliu, Pau Gri Pau, Trill, Li. Fils, Julio V, y E. P. y M.

Ciudadá Pau Sala: Hi anirá la mudansa y algun' altra cosa.
—A. Rovira: Publicarém un geroglífich.—Tres dependents tarrasencs: Idem la combinació.—P. F. y V.: Hi anirán alguns epitafis.—J. M. Aguilera: Hi anirá 'l trenca-closcas y un geroglífich.—Freixeta petit: Publicarém lo quadrat numérich y lo geroglífich.—Moratilla: Insertarém lo geroglífich.—Figura de n. b. t.: Idem lo de vosté.—Mahomet ben Ali: Lo mateix que dos de seus.—La Junta de la Gralla: Agraphim lo bon recort.—F. y M.: Com vosté comprendrá las noticias sen graves y no podém admétre las sino baix la firma de personas conegudas.—Ramon Surinach: La poesia está ben verificada; pero hi falta una mica de calor, una bon xich de vida.—Retratista: També la de vosté 's resent del mateix mal.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Mi-se-ria.*
2. Id. 2.ª—*Pa-la-mós.*
3. ENDEVINALLA.—*Cullera.*
4. TRENCA-CAPS.—*Castelar.*
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.

1 2 4 6 8
2 4 6 8 1
4 6 8 1 2
6 8 1 2 4
8 1 2 4 6

6. TRENCA-CLOSAS.—*Leopoldo. Salvador. Alejandro. Casimiro. Francisco.*
7. GEROGLÍFICH.—*Un bon govern adorna la nació.*

Han endavinat totas 7 solucions los ciutadans Pa y Naps, Batllori y A. Rovira; no més que tres Butí Sant Feliu, Tres dependents tarrasencs, Un posturé y Corchs; y 2 no més B. de Arenys de mar.

XARADAS.

I.
Mira, Agneta, si 'm total,
al Ajuntament diré
qu' encare gastas tercera
y no hu-terça cap diner.
Diré que hu-dos per aquí
algun concejal, y tú,
si logran ferte seguir
p' alguns dias tindrás hu.

J. RECASSENS.

II.
Lo célebre Anton hu-dos
á la tersa qu' es molt rica,
y sosté que aixó no implica
prometent d' ella se espós.

Ab homes sens capital
no comprench semblaat total.

MORATILLA.

ENDEVINALLA.

Sens serne molté tinch llana,
sens haver nascut tinch vida,
per més que 't sembli mentida
sens ser dona 'm dihen nana.

Nana 'm dihen sens ser noya,
sens serne seller tinch ví.
Pant final poso á n' aquí:
si ne 'm tens ets molt baboya.

DOFROSA MARAÍ.

COMBINACIÓ.

Almacellas.—Alcover.—Albacete.—Girona.—Limeges.—Ullastrell.—Darnius.—Ibissa.

Combinia tots aquets pobles de manera que la primera lletra formi una vila de Catalunya.

MISERIA, FAM Y C.^a

TRENCA-CLOSAS.

Llesca de pa.

D' aquesta llesca de pá fassiane un poble de Catalunya.

J. RERREF.

MUDANSA.

Ha tot de un mal bastant tot
un tot que un tot me vá fé:
sempre trevallava al tot,
era molt tot lo xicot
y son tot era estar bè.

PAU SALA.

TRIÁNGUL.

Sustituir los pichs ab lletres que espressi la primera ratlla un terme de gallinaire; la segona un metall; la tercera lo que surt dels jardins; la quarta un útil de pesca; y la quinta una lletra.

MEFISTÓVELES.

GEROGLÍFICH.

Lladres

N

0 0 0 0 0

X

3

Lladres

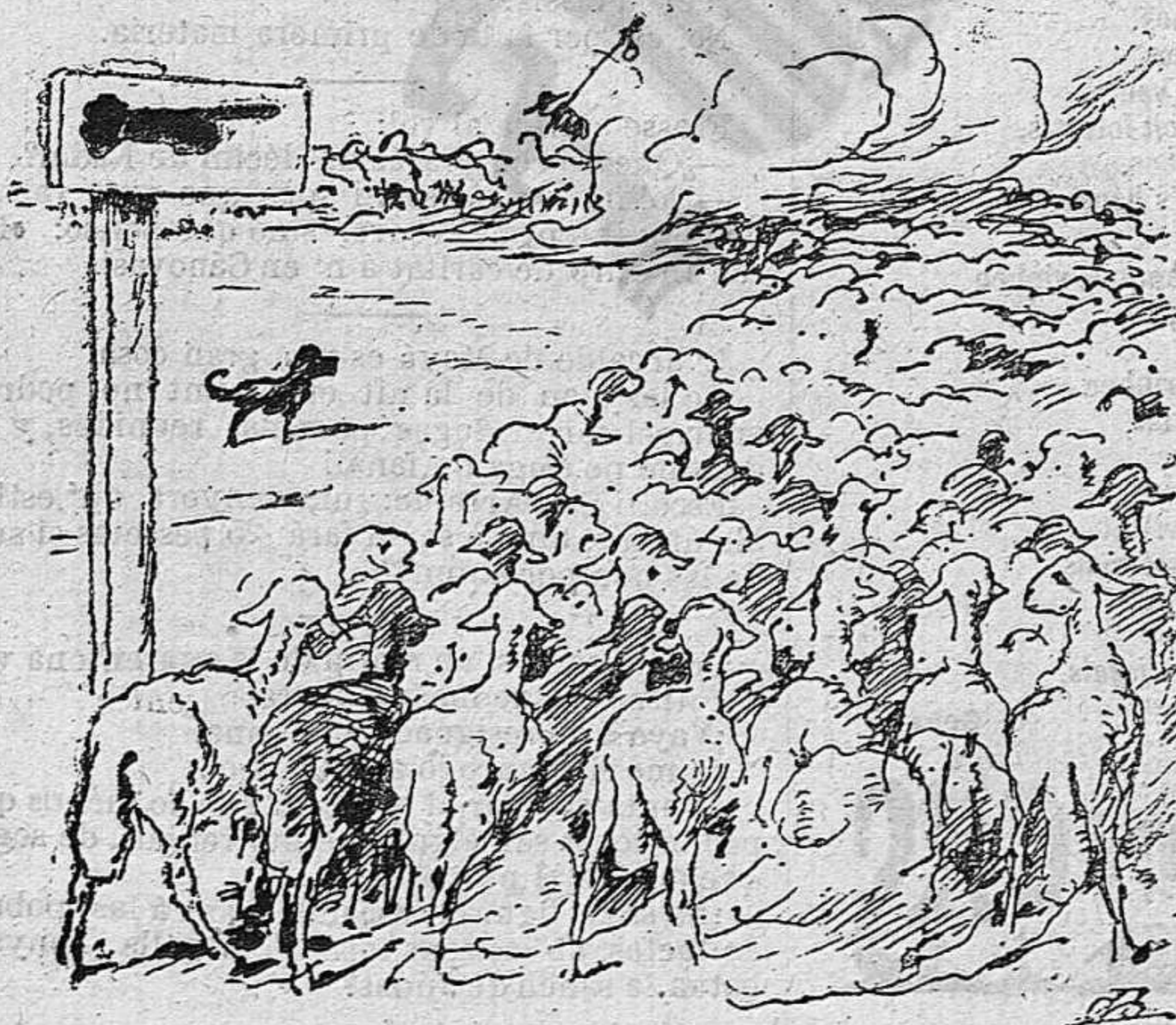
CAMPANER

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fil, Arch del Teatro, 21 y 22.

COSAS DE LA SEMANA.

LA SURTIDA.

Ruja el infierno,
Brame Satan,
¡Oh quanta llana
s' está embarcant?

L' ARRIBADA.

Ruja El Diario,
Brame Satan,
La Cuarentena
Se cumplirá.